

בסייעתא דשמיא

שיעורים בליקוטי הלכות

שנאמרו בס"ד ע"י

הרה"ח ר' ניסן דוד שליט"א

לקוטי הלכות חלק א' דף ל"ג ל"ד
הלכות ציצית הלכה ב'

מכון

הליכות נועם

tateziser@gmail.com

נכתב לפני עריכה

ניתן להאזין לשיעורים
במס' טלפון מיוחד
לשיעורי הרב שליט"א
במס' **0527111070**

לשמיעה, והורדה,
וכן להורדת הקונטרס
באתר בעטלער
betler.org

ליקוטי הלכות או"ח דף ל"ג - ל"ד הלכות ציצית ב'

ליקוטי הלכות או"ח-הלכות ציצית הלכה ב':

הלכה זאת נכתבה סמוך לאמירת התורה, בחיי רביה"ק

ענין ציצית על-פי מה שאמר רבנו נ"י, בליקוטי תניינא סימן י"ב על פסוק "וְאִיִּה הַשָּׁה לְעוֹלָה", עין שם היטב: ר' נתן כתב כאן 'רבינו נ"י' היינו שחידש את ההלכה הזאת בחיי רביה"ק, והלא תורה י"ב אמר רביה"ק בשנה האחרונה, נמצא שיש להרגיש בהלכה זאת שזה 'טרי', ר' נתן רק שמע את זה מהרבי, ואיך הוא שמע את זה, ומה הוא הבין סיכום של הדבר בנפשו, אז באותה תקופה שהוא שמע את התורה. זה כמו ישר מהתנור, אור חדש כזה.

המאמר הסתום ממשיך חיות גם למקומות שמביים את המלך

א) והכלל, שגם מקומות המטנפים ובתי עבודה זרה מקומות שרחוקים מהשי"ת, כפירה ומרירה במלכות שמים, ובאמת כל קיומם וכל האדמה והבניינים וכל בני האדם ושטויותיהם ודעותיהם, הכל נמשך ממה שהשי"ת מחיה את העולם, ונתן רשות לאדם לבחור לטוב או להיפך, גם הם מקבלים חיות מהבורא יתברך שמו כולם מקבלים חיות מהבורא יתברך שמו, דהיינו שה' נמצא בכל דבר והוא מחיה הכל, ובהמשך נראה למאי נפקא מינא. ואף-על-פי שפבדו יתברך שמו רחוק משם, בבחינת (ישעיה מב) וכבודי לא אחר לא אתן, כי השי"ת ברא את העולם בכדי שגברה ונגלה כבוד ה', בעשרה מאמרות נברא העולם, הם י' בחינות של ררכי עבודת ה', אהבה ויראה אמונה, ולצד את היצר הרע ולהשלים את הנפש בקדושה, וברא העולם בעשרה מאמרות כרי ליתן שכר טוב למי שזוכה להרים את העולם להשי"ת, מברר הניצה"ק ומתפלל ומגלה כבוד ה'. זהו שליחות האדם לגלות הכבוד. בכלליות הכל כבוד אחד, כולו אומר כבוד, כבוד ה'. ויש הדברים הנ"ל שהם ההיפך מכבוד ה', עם כל זה הם מקבלים חיות מבחינת מאמר סתום, שהוא בראשית, בתורה כתוב י' מאמרות, ט' פעמים 'ויאמר' והראשון הוא 'בראשית' עצמו, שזה גם נחשב למאמר. והוא נקרא מאמר סתום, וכמ"ש בהמשך שזהו ענין אור הכתר, בחי' איה, אור שהוא למעלה למעלה מכל רע, ונותן חיות ושפע באופן בלי להסתכל על מי, זורק חיות על הבריאה ברחמים רבים וגדולים. כלל ישראל מקבלים את הרחמים האלה דרך הצמצומים של קבלת עול מלכות שמים והמשכת מדות הרחמים, בזה אנו מקבלים חסד אמיתי, להיות קרוב לה', להיות רבוק באמת, בתורה, בשבת, בקדושה. השי"ת מרחם ושולח לנו שפע רב טוב, כל הישועות וכל הרפואות, בתוך הרחמים האלה, אך בשורש השפע, יש סדר שפע הכתר שבו נברא העולם והיה שבירת הכלים ויש יחוד החיצון ממנו כל הבריאה מקבלת חיות בלי להתחשב אם הוא ראוי אם לאו, אפי' אם הוא יורק ח"ו על המלך, המלך מוותר ולא מסתכל על זה, זהו מאמר סתום, בראשית ברא אלקים וכו' והארץ היתה תהו ובוהו, ה' ברא את העולם בדרך שהיה שבירת הכלים שהכל תהו ובוהו, לא רואים התגלות הכבוד. ומזה נמשך חיות לכל התאוות והמדות רעות, כעס וכו', ועד שנתגלה אברהם אבינו ע"ה ונאמר בו 'ויהי אור', שגילה האמת, בראשית בשביל אברהם שקראו ראשית. שהוא בחינת פבד עליון, שהוא סתום ונעלם בתכלית ההסתרה, ומשם הם מקבלים חיות אך המאמר הסתום הזה, שם הכבוד נעלם בתכלית

ליקוטי הלכות ח"א דף ל"ג - ל"ד הל' ציצית הלכה ב

ההסתרה, זה מציאות החיות של כל הבריאה, אבל זה מחיה דברים ששם הכבוד סתום ונעלם בתכלית ההסתרה.

כשאדם נופל לריקנות, סתמיות, עיקר תשובתו ותיקונו שיצעק ויחפש איה כבוד ה' כאן

ובשארם נופל לשם ח"ו, אזי כשמתחיל לבקש ולחפש איה מקום כבודו זהו תשובתו ותיקונו, מה הפירוש כשאדם נופל לשם? ואיך תשובתו ותיקונו? זה יתבאר בהמשך כי חוזר ועולה אל הכבוד העליון הנ"ל שהוא איה מקום כבודו שמשם המקומות הנ"ל מקבלין חיות מגדל ההסתרה. ועכשיו הוא חוזר ומדבק עצמו לקרשה זו לא לשפע שמחיה את הגשמי ואת ההסתרה, אלא שמדבק עצמו אל הקדושה של המאמר הסתום, ומקבל חיות מהרחמים העליונים, הסליחה ומחילה, וכל ההתחלות, ומקבל חיות משם ועולה על-ידי זה, עין שם היטב. וזה נחשב לקרבן עולה שמכפר על הרהור הלב על מחשבות של עבודה זרה, הרהורי ריחוק וריקנות, שהוא בחינת לבי סחרחר על-ידי קלפת נגה וכו' כי קליפת נגה הוא עיקר מה שנגרם ע"י הנהגה של מאמר הסתום, ועל-ידי בחינת איה מקום כבודו הנ"ל שמבקש ומחפש שם במקומות אלו, על-ידי זה נתנתק ונתפפר פנ"ל ומבטל את הרע של הנגה שמבלבל ומוריד אותו, ומלביש אותו במחשבות של עצבות צער בלבולים ודמיונות שזה עיקר עונות, ועכשיו יש כפרת עונות לכן הוא יוצא מכל זה, ונעשה מזה בחינת קרבן עולה, בחינת ואיה השזה לעולה אנו צריכים להקריב קרבן תמיד כל יום, בוקר וערב, להתפלל שחרית ומנחה, לעשות עולה, ע"י בחי' איה.

ראשית סיבת הבריאה להמתיק הגבורות בחי' תיש

וזה בחינת (סוף התקונים ב), בראשית ברא תיש, בזה"ק דרשו הפסוק בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ, בראשית אותיות ברא תיש, מהו התיש הזה, הוא השזה לעולה, כשאע"ה ביקש להקריב את יצחק, וה' שלח לו איל אחר, ויצחק שאל בדרכו לעקדה, איה השזה לעולה, הוא שאל על שזה, ובסוף זה היה איל, כי שזה כלול מהכל, שזה כשבים ושזה עזים, תיש זה זכר של עז. וזהו בראשית, ברא תיש, ה' ברא את העוה"ז כדי שאנחנו נעשה בחי' תיש, היינו שזה לעולה הינו השזה לעולה שנעשה מבחינת בראשית שהוא מאמר סתום, בחינת איה וכו' פנ"ל, פי' הענין כפשוטו שהקב"ה ברא את העולם בראשית ברא וכו' ואז הארץ היתה תהו ובוהו, וה' ברא את העולם בדרך שיש קלי' נגה שמכסה על אלקות ולא רואים כלום, ויש גם הרע שבנגה שזה קליפות נראות, מה העצה לצאת מזה, העיקר הוא בכח אברהם אבינו שגילה כבוד ה', ואחרי יצחק שבא להמתיק הצד של הגבורות, כי השזה הוא המתקת התיש, לכן אמר יצחק איה השזה לעולה, קרבן בפשטות זה שזה ולא תיש, אך ה' ברא תיש, עזות, עזים, כח הדין והגבורות, שנמתק ע"י איה, כשהלך יצחק לעקדה הוא היה בספיקות איך העבודה שלו האם להקריב עצמו קרבן, האם זה עבודה שלו, וכיון שזה היה לו ספק, אמר איה, כי בשעת ספקות כשצועק איה מקום כבודו, אזי נתגלה קדושת המאמר סתום. עין שם פל זה היטב:

כשמתנסה בדברים בלתי מובנים, סכנה גדולה לא להפך לשונא' ח"ו

ובכדי להמשיך בלימוד ההלכה הזאת באופן שנוכל לחיות עם אלה הדברים, ונדע מתי ואיך

להשתמש עם זה, נקדים לבאר מה שר' נתן מתאר 'כשארם נופל לשם', ובהמשך עובר לענין הרהור הלב וקליפת נגה. כי בתחילת המאמר מקדים רבינו 'כשארם הולך אחר שכלו וחכמתו יכול ליפול לטעותים', ובהמשך מדבר מענין ספיקות בחידושי תורה ובאמצע מזכיר ענין נגה. וכלל הענין כיון שמציאות האדם הוא הדעת, המח שלו, יש דברים שהוא מבין, מבין חסדי ה', אך יש גם דברים שאינו מבין, וזהו הסכנה הכי גדולה. יש לפעמים אדם שזכה לשנים טובות בישיבה עם חברים, לומד ומבין, אח"כ יש זמנים קשים, צריך לעבוד על פרנסה, ובהמשך החיים נתקרה החשק וההתלהבות, ויש לו קושיות, הוא רואה צדיקים רע להם ורשעים טוב להם וכדו', וכך יש מציאות שאדם הולך אחר שכלו וחכמותיו, לפי מה שיודע יותר ויותר חכמה אלקית, והשגות אלקות שצריכים לדעת, אך אם הולך אחר החכמה בלי תמימות ופשיטות, הוא יפול. לא רק יפול, אלא יהפך לשונא, שהרי כבר ידעתי את כל השכליים ולא עזר, וכך אינו יודע לעבור את המצב שהוא חייב לעבור, ולא יודע איך לעבור את העוה"ז. החכמות מטעים את האדם מרחי אל דחי, וכל הרשעים הגדולים נפלו ככה. וכן פחות מרשעים הגדולים נופלים לזה, ע"י תמיהות וקשיות, ואין לו חברים להתחזק באמונה ביחד. וכבר חלפה ממנו התלהבותו הראשונה וקדושה, מה יעשה כעת?

בהמשך רבינו מדבר מהו מציאות החושך שנופל על האדם, שהוא בחי' בראשית וכו' והארץ היתה תהו ובוהו, שזה מציאות למה האדם נהיה ברוגז, ואין לו חשק לעבודת ה', ואומר אני רחוק, זה מה שר' נתן מדבר כאן 'כשארם נופל לשם', זהו 'ספקות והרהורים על השי"ת', כשארם עוסק בתורה ותפילה, רואה קדושה וחסד, אשרי יושבי ביתך, א מחיה, אך יש מצבים שאדם אינו שם, אינו לומד, וגם מה שכן לומד, אינו מביא אותו לאמונה. ולא יכול לחשוב מהשי"ת, ולא יכול לקיים מצוה עם חיות.

ובעיקר הוא מתפלל על עצמו, שהרי כבר יודע כ"כ הרבה חכמה, איך עובר עליו כ"כ. זהו מציאות שעובר על כל אדם, בפרט כשארם צריך ללכת כל היום לסדר סידורים, וטרוד בטרודות, בכל ענין שאדם טרוד, הן על פרנסה או משהו אחר, אזי במשך כל היום אינו מרגיש את ה'. יש שנופלים להיות רשעים גדולים, ויש שאינו נופל להיות רשע גדול, אך הוא חי במציאות שאינו מרגיש את השם, כי הולך אחר חכמתו ושכלו. זהו המכוון של המאמר הזה, וכמובן שזהו יסוד האדם.

התמיהות והקרירות, שורש לכל הנפילות

כי אדם בלי הרבי, לא יכול למצוא את ה', יש זמנים שלומד תורה, זה"ק, וחסידות ודברי רבינו, אהה, מרגיש טוב, אך מהו המציאות הזאת שפתאום אין לו יראת שמים, ריקני, ה' מעלה עוד פעם את השמש ואת הירח, ולא אכפת לו מגדולת ה', זה נקרא 'שארם נופל לשם', הנפילה הזאת נקראים הרהורים ומחשבות של נגה, שזה מציאות עוה"ז שאינו מגלה אלקות. לעתיד לבא יראו בכל דומם צומח חי מדבר שזה מגלה אלקות, אך כשארם נופל לסתמיות, הרהורים למה אין לי כסף או למה יש, ומה יעשה, זהו לבי סחרחר, והתגברות קליפת נגה. לאחר שנפל לזה, הרי הוא נמשך לכל העבירות רח"ל, כשבא איזה נסיון, אין לו כח לעמוד בנסיון.

רבינו אומר שזה גם בענין חידושי תורה, כשארם מברר דבר בתורה, לפני שיודע את הענין, מר לו מאר, אין לו מסקנא, בפרט בענייני עבודת ה', כשארם לומד, ולא מצא מי שיעזור לו

ליקוטי הלכות ח"א דף ל"ג - ל"ד הל' ציצית הלכה ב

להביק, הוא סובל מקליפת נגה, הוא אמר חצי דבר, למד משהו וזה לא למעשה, והוא כועס, למה זה לא עוזר לי.

הרבי במאמר הזה מתייחס למציאות הזאת שאדם נופל לחכמות והולך אחר שכלו, ורבינו מגלה לנו עצה נפלאה שחייבים ללכת עם זה הרבה, אע"פ שכלל הענין זה ידוע בספה"ק להסתכל בפנימיות של כל דבר ולעבוד את ה' עם זה, אלא שכאן רבינו נכנס למצב שהאדם אינו יכול להסתכל בפנימיות, יש לו מוחזין דקטנות, והחכמות מסבבים אותו.

גם כשנזרקת החוצה: אבא אתה איתי גם פה

בשפה פשוטה אומר רבינו לאדם, אתה צריך להכיר את עצמך, מה עובר עליך, אתה כ"כ רוצה לעבוד את השי"ת וכ"כ לא יודע איך, הכל ריק, הרי צריך להיות עולם של קיום התורה, שעבוד לעול תורה ומלכות שמים, והתבודדות, להזכר במחשבות של אמונה ודביקות, מה אתה חי סתם, יש כ"כ הרבה נפלאות הרבה, וכלום, הכל קר, איפה זה הלך?

לכן אומר לנו רבינו עצה, אשרי מי שילך עם זה. התיקון הוא שדייקא כשאתה נמצא במצב כזה, תדע שהקב"ה כן נמצא כאן, דהיינו 'בעשרה מאמרות נברא העולם', כמו שעיקר האדם נברא לגלות מלכות שמים, קיום התורה, לנצח את היצר הרע, להשלים את נפשו בקדושה =יסוד, ולבא למצות אהבה ויראה, ומוחזין ודעת, ולזכות להתדבק בה', אלו הם עשרה מאמרות שיש בהם התגלות הכבוד שבשביל זה נבראת. אך יש י' מאמרות שאנו לוקחים אותם מהמאמר סתום, בזמן שאין לך את ההתגלות של עשרה מאמרות ממש, אזי עיקר עבודת האדם שברגע שהוא רואה שזה המצב, נזרקתי לגמרי, אבל רבנו של עולם, אתה בוודאי בראת את השמש, בזה אתה חוזר לעשרה מאמרות. אם אני זו, ה' מחיה אותי והוא כאן, הוא עשה את הבית, את האוכל, כל מה שיש, והוא שומר עלי. ובזה אתה מחפש אותו, וזהו נקרא לצעוק 'איה'. מחפש את השם.

גם במצב שאין ישוב הדעת כלל תצעק איה, תחפש כבוד ה'

זה נקרא לצעוק, כי עדיין אין הדבר מתיישב בלבך, אתה מחפש אותו הן בכלליות והן בפרטיות, אתה בראת את הפחדים שיש לי עכשיו, וגם את ההתפעלות הנפש שיש לי משטויות, ובזה לחפש לבא להתפעלות דקדושה, זהו דרך של עבודה שיכולים בוודאי לעשות, וכל אחד חייב לעשות את זה. ובלי שום ספק שאדם נמצא במצב כזה הרבה פעמים.

מלבד מה שידוע מה שצריך לזכות להסתכל בשכל של כל דבר, אבל הרי ידוע שרוב אנשים לא יכולים לזכות לזה, כמ"ש רבינו שהעצה לזה בחי' נ' בחי' צמצום, תקח מה שאתה כן יכול. וכאן רבינו נותן לנו שעור ופתח איך להכנס להסתכלות בשכל, לחיות עם אמונה, איך משנים את המצב של קרירות ומיתוה, להיות אדם אחר לגמרי, ולזה צריך להקדים כל הנ"ל, כי ר' נתן מבאר כאן את ענין ציצית, ד' כנפות לחפש איה מקום כבודו בכל צד, אך לא ביאר את המאמר בארוכה, וזה כלל גדול שכמה שמבינים יותר את מה שנאמר בתורה בלקו"מ, יכולים לתפוס ולהביק יותר מה שר' נתן אומר בזה.

הרגשנו כמה זה שייך לכל אדם בכל יום ובכל עת, אל תפספס, אל תשכח, בכל רגע, יש לעשות מיד, איה, איה, זה משנה את האדם לגמרי, ונחשב כקרוב עולה. וזה תכלית מה שה'

ברא את העולם בראשית, ברא תיש, ה' ברא את העוה"ז בבחי' דין, וצריך להמתיק את הדין. בלי זה, אדם לא יכול להכנס לפנים, הוא נופל לספיקות והרהורים וקושיות אחר ה', ומי יודע לאן ממשיך, צריך לעבור את המצב הזה, וזהו תכלית הבריאה. איזה חידוש נפלא.

הקליפות יונקים ממאמר סתום בלי לבוש, אך ע"י הציצית ממשיכים משם בדרך לבוש וצמצום דקדושה

ב) וְזֶה בְּחִינַת צִיצִית שֶׁהֵם תְּקוּן הַבְּגָדִים, שְׁמִירָה מִן הַקְּלִפּוֹת, כְּמוֹבָא, הֵינּוּ כִּי הַבְּגָדִים הֵם בְּחִינַת הַכְּבוֹד, כִּי ר' יוֹחָנָן קָרָא לְמַאֲנִיָּה מְכַבְּרוֹתָא (שבת קג) הרי שהבגדים הם בחי' כבוד וכמו ש'אָמַר רַבִּנּוּ נ"י בְּמִקּוֹם אַחֵר וְכַמ"ש בְּסִי' כ"ט שֶׁהַבְּגָד בְּחִי' מַלְכוּת וְזֶה שׁוֹמֵר עַל הָאָדָם מִהַקְּלִיפּוֹת, בְּחִי' חֲשֵׁמ"ל בְּגִימ' מְלוּבוֹשׁ, שֶׁהוּא עֵינֵן גְּבוּהָ שֶׁנִּמְשָׁךְ מִלְּמַעְלָה מֵעוֹלָם הַבֵּינָה שְׁמִירָה עַל כָּל הָעוֹלָמוֹת, וְכֵן אֲצֵל הָאָדָם כְּשֵׁאִינוּ לְבוּשׁ, הוּא בַּהֲמָה חִיָּה, הוּא בְּתוֹךְ הַקְּלִיפּוֹת, אֵינוּ בֵּן אָדָם כָּלל, אָדָם צָרִיךְ לְבוּשׁ, וְבוֹזָה הוּא נִשְׁמָר מִהַקְּלִיפּוֹת, וְזֶהוּ הַתְּגַלּוֹת הַכְּבוֹד, כָּל בְּחִינַת הַכְּבוֹד שֶׁל כָּל הַיּוֹד מְאֻמְרוֹת כֻּלָּם מְקַבְּלִים מִבְּחִינַת מְאֻמְרוֹת הָעֲלִיּוֹן שֶׁהוּא בְּרָאשִׁית מְאֻמְרוֹת סְתוּם שְׁמֻשָׁם נִמְשָׁךְ חִיּוֹת אֶפְלוֹ לְמִקְוֵמוֹת הַחֲצוֹנִים כְּפ"ל, מִשָּׁם נִמְשָׁךְ שֵׁשׁ בַּעוֹה"ז תְּאוּוֹת, עֵבֶרֶת, עֲבוּדָה זֹרָה, ה' מְחִיָּה אֶת זֶה, ה' רֹצֵה שִׁיחִיָּה שְׁבִירַת הַכֹּלִים הַזֶּה, וְאַפִּי' שֶׁזֶה נִגְדַּר כְּבוֹד ה', כְּבוֹד ה' לֹא מֵתְגַלֵּה בִּזְהָ, אֲבָל זֶה נִמְשָׁךְ מִהַכְּבוֹד הָעֲלִיּוֹן, בְּכָל דָּבָר יֵשׁ עֵינֵן לְמַעְלָה, כָּל מָה שְׁגִי עוֹשֶׂה, בִּסּוּף יִהְיֶה אִיזָה נִיּוּץ שִׁיִּתְעַלֵּה מִשָּׁם, שֶׁזֶה כְּבוֹד נִפְלָא מְאֹד מְאֹד לִפְנֵי ה'.

הכלל שהלבושים הם התגלות הכבוד, ומהם צריך להתגלות י' מאמרות, אך כשאין אדם חשק לתורה ותפילה, אין לו הרגשה של קדושה והתלהבות, עכשיו תקח את הכבוד מלמעלה, מהמאמר הסתום, שממנו נמשכים י' מאמרות שהם כלים לאור הכתר, ולזה זוכה ע"י צעקת איה.

וזהו ענין מצות ציצית, כמ"ש האריז"ל שמצות ציצית נמשך מהנימין ושערות עליונים שנמשכים בדרך הכאה, בחי' מדות הרחמים עליונים בדרך של קדושה, כי אור הכתר, איה, ממשיך שפע לכל דבר, בלי הצמצום, אזי אינו מגלה כבוד ה', אך אנו מקבלים את זה האור עם צמצום, מצות ציצית, אזי מקבלים אור ממדת הכתר בדרך לבושים, שבזה יש סליחה ומחילה ורחמים והתחלה חדשה, זהו ציצית. שנמשך ממדות הרחמים לתוך המוחין דקטנות, לבנות האמונה. אהה, זהו הלכה שר' נתן כתב בחיי רבינו מיד אחר ששמע את התורה איה. בוודאי יש בזה הרבה מה שהרגיש בזה.

ועל-כן מתקנים הבגדים, שהם בבחינת כבוד על-ידי הציצית, שהם בבחינת הכבוד העליון, בבחינת בראשית מאמר סתום, שזה בבחינת ציצית של צמר כבשים שהם יוצאים מבחינת ואיה השה לעולה, כי צמר כבש ושה הם יוצאים מבחינה גבוהה מאד פמובא בכתבים ש"ה בגימ' אלקים, כי אלקים במילוי יודין בגימ' ש, וה' אותיות אלקים, הרי ש"ה, ויש להמתיק הדין בבחי' זכר של עזים שהוא תיש, ברא תיש, שה הוא בחי' כבש, כמובא שיש תיקוני הכתר, גלגלתא קדישא שנקרא צמר לבן, עמר נקא שהוא פנימיות הרחמים, בבחינת (רינאל ז) ושער ראשיה כעמר נקי ובחינה זו היא בבחינת איה פנודע כי הוא המאמר סתום בקדושה, לא כמו העוה"ז שמקבל שפע המאמר סתום בבחי' שביה"כ, עמר נקא הוא בנין הכתר דקדושה, אור האיה המתוקן, שהוא התיקון על האיה הנפול שהוא בלי תיקוני הרחמים, ומשם בבחינת הציצית הנעשין מצמר, שהם בבחינת שערות, בבחינת ושער ראשיה כו' כפ"ל, הינו שהם בבחינת מאמר

ליקוטי הלכות ח"א דף ל"ג - ל"ד הל' ציצית הלכה ב

הַעֲלִיּוֹן הַלְלוּ, וּמְחַמֵּת שֶׁהוּא בְּחִינַת מְאֹמֶר סְתוּם, עַל-כֵּן הָאֲרָתָם רַק בְּבְחִינַת שְׁעוֹת שֶׁהֵם סְתוּמִים, וְהָאֲרָתָם בְּצִמְצוּם גָּדוֹל מְאֹד בְּחִינַת מְאֹמֶר סְתוּם כִּי בְכַדִּי לִקְבֵּל אֶת זֶה בִּקְדוּשָׁה, צָרִיךְ שִׁיחִיה בְּבַחִי צִמְצוּם, שְׁעוֹרָה, לֹא כְמוֹ הַגּוֹיִים שֶׁמִּקְבָּלִים זֹאת בְּלִי צִמְצוּם.

בכח הציצית נכנעים הקליפות והספיקות וחוזר לכבוד השם

וְאִלוֹ הַצִּיצִית מִתְקַנֵּן בְּבִגְדֵי כְבוֹד, כִּשְׁאִין אֲנוּ מְרַגִּישִׁים לְפַעֲמִים כְּבוֹד ה', אִזִּי בְכַח הַצִּיצִית שֶׁהֵם כַּח הַצְדִּיקִים, כְּמוֹ שֶׁצִּיצִית הֵם כְּלִי לְמִדּוֹת הֶרְחָמִים, כִּךְ זֶהוּ כַח הַצְדִּיק שִׁישׁ לוֹ כְּלִים לְעֵלוֹת וּלְקַבֵּל מִדּוֹת הֶרְחָמִים, וְעִי"ז יֵשׁ הַתְּגַלּוֹת י' מֵאֲמֵרוֹת הַכְּבוֹד מֵתוֹךְ הַכֹּתֵר, הֵיינו שֶׁה' בְּרַחֲמָיו נוֹתֵן לִי הַתְּחוֹדְרוֹת, לְמַה, כִּי חִיפְשֵׁתִי אוֹתוֹ בְּמִקּוֹם שֶׁאִין שֵׁם הַתְּגַלּוֹת הַכְּבוֹד, זֶהוּ עֵינֵן הַתְּקַרְבוֹת לְצְדִיקִים, אֲנִי רוֹצֵה אֶת ה', לֹא רוֹצֵה לְעֻזּוֹב אֶת עֲצָמִי. זֶהוּ עֹבְדָה שֶׁלֵּנוּ בְּזֶה הָעוֹלָם כִּי כָּל בְּחִינַת הַכְּבוֹד מִקְבָּלִין מִשָּׁם כְּפִ"ל וְהֵם שְׁמִירָה מִן הַקְּלִפּוֹת וּמִתְקַנֵּן הַרְהוּר הַלֵּב, כְּמוֹ שְׁפָתוֹב (בַּמְדַּבֵּר טו), "וְרָאִיתֶם אוֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם וְגו'" ע"י שֶׁתִּרְאֶה הַצִּיצִית, תִּזְכּוֹר מִצּוֹת ה' וְלֹא תֵאמֶר אֲנִי רַחוּק אֲנִי רַחוּק, אֲלֵא תַחֲפֵשׂ אֶת ה' וְתִהְיֶה קְרוֹב, אֲפִלּוּ שֶׁאֲתָה בְּנִסְעָה, בְּטֵרְדוֹת, תֵּאמֶר לֵה', רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם אֲתָה פֹה, זֶהוּ דֶרֶךְ שֶׁל הַבַּעַשׁ"ט, לְעֹבְדוֹ אֶת ה' בְּכָל הָאוֹפְנִים, בּוֹדֵאי שֶׁצָּרִיךְ לְעֻסּוֹק בְּתוֹרָה וּמִצְוֹת מִמֶּשׁ, אֲבָל יֵשׁ זְמָנִים שֶׁלֹּא יוּכַל, הַצְדִּיק מִגְלָה אִיךְ בְּמִצַּב כּוֹזֵה לַחֲפֵשׂ אֶת ה', לְהִיּוֹת רַחוּק מֵעֵבִירוֹת וּמִמְשִׁיכַת הָרַע, וּמִכַּעַס וְעֲצָבִים, תְּמִיד תֵּאָחוֹז בַּה', וְאִם אֲתָה לֹא יוּכַל, תַּחֲפֵשׂ אִיךְ, בְּזֶה אֲתָה עוֹלָה לְמֵאֲמֶר סְתוּם שֶׁנִּקְרָא אִיךְ מִקּוֹם כְּבוֹדוֹ, בְּשַׁבַּת קוֹדֵשׁ זֹכִים לְעֵלוֹת שֵׁם בִּקְדוּשָׁה מִמֶּשׁ, בְּצִיצִית שֶׁל יְמוֹת הַחוּל אֲנוּ מִמְשִׁיכִים מִשָּׁם אֵלֵינוּ בְּכָל מִצַּב.

וְלֹא תִתְּרוּ אַחֲרַי לְבַבְכֶם וְכו' וְע"י הַצִּיצִית מֵתְבַטֵּל הַיֵּצֵר הָרַע וְהַקְּלִיפּוֹת, וְנַעֲלֵם הַרִיחּוֹק, וְאֲתָה קְרוֹב לֵה', " כִּי עֲקָר תִּקְוֵן הַרְהוּר הַלֵּב הוּא עַל-יְדֵי בְּחִינַת אִיךְ שְׁמִשָּׁם הֵם מִקְבָּלִין חַיּוֹת, וְעַל-יְדֵי זֶה בְּעִצְמוֹ תִתְקַנֵּן, הַרְהוּר הַלֵּב הֵיינו שֶׁאֲרָם יוֹשֵׁב וְחוֹשֵׁב וְחוֹשֵׁב כְּמוֹ מְשׁוּגַע, וּמִתְגַּבְּרִים הַתְּאוֹת מִמּוֹן, אוֹ שֶׁאִין לוֹ שׁוֹבַע וְקְדוּשָׁה, זֶהוּ קְלִי נִגַּה שֶׁאֵינוּ יוּכַל לְהַרְגִישׁ אֶת ה', נִגַּה נַעֲשֶׂה מִשְׁבִּירַת הַכְּלִים וְיֵשׁ לוֹ חֶלֶק שֶׁאֵנוּ יוּכְלִים לְתַקֵּן, לְעוֹמֵת ג' הַקְּלִיפּוֹת הַטְּמֵאוֹת שֶׁאֵנוּ צְרִיכִים לְהַתְּרַחֵק מֵהֶם לְגַמְרִי, אֲלוֹ הֵם עוֹנוֹת מִמֶּשׁ, גַּם שֶׁנִּפְּלָ לְשֵׁם, הֵרִי הוּא מִתְבַּיֵּשׁ וְחוֹזֵר וְשׁוֹב, אַח"כ צָרִיךְ לְהַעֲלוֹת לְתַקֵּן הַנִּגַּה. וְכַשֶּׁעוֹלָה לֵאמֹר הֵם מִתְתַּקְּנִים. וְזֶהוּ בְּחִינַת צִיצִית שֶׁהֵם בְּבְחִינַת וְאִיךְ הֵשֶׁה לְעוֹלָה כְּפִ"ל. וְזֶה שְׁפָתוֹב, "וְרָאִיתֶם אוֹתוֹ וּזְכַרְתֶּם אֶל כָּל מִצְוֹת ה' וְגו'" כִּי כָּל הַמִּצְוֹת כְּלָם תְּלוּיִין בְּזֶה, כִּי הַצִּיצִית הֵם בְּבְחִינַת מְאֹמֶר הַעֲלִיּוֹן בְּרֵאשִׁית, שֶׁהוּא כּוֹלֵל כָּל הַמִּצְוֹת שֶׁהֵם כְּלִיּוֹת כָּל הַתּוֹרָה כְּלָה, כָּל הַמִּצְוֹת תְּלוּיִים בְּזֶה שֶׁאֲרָם לֹא יִהְיֶה חֶכֶם, שֶׁאֲנִי צָרִיךְ לְלַמּוֹד וְלְהַחֲכִים וְלִהְיוֹת מִקּוֹבֵל בְּעַל מוֹחֵן, צָרִיךְ לְהִיּוֹת כְּבֹה וְכֹכָה, מֵה שֶׁצָּרִיךְ, זֶה שֶׁתִּלְמַד כָּל יוֹם, וְלֹאט לֹאט תִּגְעֵן, תִּבְרַח לֵה'. תִּהְיֶה קְרוֹב לֵה'. זֶהוּ הַדֶּרֶךְ שֶׁל הַצְדִּיקִים, לְבִרוּחַ לֵה', גַּם כִּשְׁאֲתָה רַחוּק, הֵרִי אֵינך רוֹצֵה לְהִיּוֹת רַחוּק, תַּצַּעֵק אִיךְ מִקּוֹם כְּבוֹדוֹ, וְהִנֵּה אֲתָה קְרוֹב. הַעִיֵּקֶר אֵל תִּתְיַאֵשׁ, תִּרְצֵה, אֲתָה לֹא שׁוֹנֵא, אִז תּוּכַל לְהִיּוֹת רְבוּק בְּהַשִּׁי"ת.

וְלִכֵּן לּוֹבְשִׁים הַצִּיצִית קוֹדֵם הַתְּפִילָה, כַּצַּעֲקָת אִיךְ קוֹדֵם הַתְּגַלּוֹת הַכְּבוֹד שֶׁבְּזִמְנֵן הַתְּפִילָה. וְלְפַעֲמִים יֵשׁ שְׁעֵצִם הַתְּפִילָה בְּעִצְמָה הִיא בְּחִי צַעֲקָת וְחִיפּוּשׁ אִיךְ, שֶׁמִּחֲפֵשׂ דֶּרֶךְ לְהַתְּרַבֵּק בַּה' בְּתוֹךְ הַתְּרַמָּה.

ציצית בד' רוחות, למצוא את ה' בכל צד ופינה

זוהו בחינת שהציצית הם סביב האדם בד' רוחותיו לתקן בחינת ונגה לו סביב, כמו שמוכח בדברי רבנו נ"י, הנ"ל (גם איתא שציצית כנגד נגה), כי באמת היו הציצית צריכים לצאת למעלה על הראש, למה הם רחוקים למטה, כי הם מאירים למטה למלכות, הארה גדולה של מקיפים גדולים שאינם יכולים להכניס לפנים, והם מאירים למלכות בד' קצוות הטלית, ולכן הם בד' רוחות לתקן נגה לו סביב, גם הם בד' רוחות זה רמז על בחינת איה וכו' שפשוט הפל האדם ח"ו, למקומות כאלו, רחמנא ליצלן, שאז הוא מחפש ומבקש איה וכו' וזהו תקונו כנ"ל וזהו בחינת הד' רוחות שבהם הציצית, שהוא בחינת שמחפש ומבקש בכל צד מד' רוחות העולם איה מקום פבורו יתברך, ד' רוחות, לחפש את ה' בכל אהבה, בכל דאגה, בכל בושח ובזיון, כל מיני ד' קצוות של עולם הפירוד, כשמחפש שם איה, אבא, איפה אתה מסתתר כאן, אני יהודי, אני מחפש אותך, מחפש איזה מצוה לקיים, יש פה בוודאי מה לברר, בכל מקום יש עבודות נפלאות אלא שאין אדם יודע מזה, כשמחפש איה, תמיד לחתור להגיע שיהיה יראת שמים בלב, כי תמיד יש משהו, אלא שצריך לחפש אותו. האיה מחיה את ה' מאמרות שלך באותו מצב שאח"כ תוכל לחזור לענין של עבודת ה' ממש, בחי' התגלות הכבוד. הכל תלוי בזה שאדם חושב מהשי"ת. וזהו התיקון שעולה משם לבחי' מאמר הסתום, כי אין דבר יותר גדול מזה שאדם מחפש את ה' ממקומו, ולכן יחפש בכל צד, ד' כנפות, אהבות נפולות, יראות נפולות, חסרון אמונה, בכל הנסיונות, איה מקום כבודו, פי הציצית הם בבחינת איה שעל-ידי זה בעצמו נתתקן כנ"ל וזהו רמז הציצית בד' רוחות שבכל צד שפונה מוצא שם השם יתברך על-ידי הציצית שהם בחינת איה, פי בחינת איה הוא תקונו וכו' בעצמו נמצא אליו השם יתברך כנ"ל:

ע"י הציצית שהוא בחי', מוצא בכל צד את השי"ת, וכמ"ש רבינו שם שזה ממש תיקון האדם בבחי' קרבן עולה שכתוב בו 'אשה ריח ניחוח להשם' שהאריז"ל אומר שזהו עליית כל העולמות.

ידיגל את עצמו, שכל מחשבה של בלבול וקושיא, היא טעות

זה נורא נוראות כמה שאנו צריכים להתרגל לדבר הזה, בכל דבר לחתור אחרי ה', כי הוא בודאי נמצא, וכן בכל ברכה שמברך, גם שאין לו דעת לב ומח, אך אומר את הברכה בבחינת צעקת איה, רבונו של עולם אתה בודאי נמצא כאן בברכה הזאת, וכן בכל שיחת טלפון בודאי ה' נמצא בזה, כששוכרים את ההסתרה, אזי התפילה מאד מאד גבוהה, ומתחבר לחסד רוחני, בחי' ציצית ותפילין, שענין תפילין הוא התגלות הכבוד והמשכת המוחין ממש, בחי' שבת ואור הצדיק. רבינו קורא לענין הזה 'איה', כי כמו עבודת הצדיקים להסתכל בפנימיות כל דבר, כך זה גם שייך בשבילנו.

זהו הכח של הרבי, שיש לו את הצמצומים האלה להמשיך לנו את זה בקדושה. צדיקים אחרים לא דברו מזה, כי אין להם כח להביא אותך לדרגא הזאת, רבינו מלמד אותך, בכל פעם שלא הלך לך טוב, וקשה לך קושיות, תאמין שזה שטות והבל, שקר ושוא, זה טעות, כמו בפלאפון לפעמים מתקשר איזה משווענער, ומשגע, אח"כ אומר, סליחה זה היה טעות, הרי אדם אינו מתייחס לזה, טעות טעות. כל טוב. ככה יתייחס לכל קושיא ובלבול שנכנס לראש,

ליקוטי הלכות ח"א דף ל"ג - ל"ד הל' ציצית הלכה ב

סליחה טעות. זה כלום. רק מה שמקרב אותי לה', אני צריך, שאר הדברים אני לא צריך.

כל העוה"ז בחי' בית הכסא, ועבודתנו לחפש ולחתור איה מקום כבודו

ר' נתן מרחיב יותר, עד היכן הדברים מגיעים, בבחי' מלכותו בכל משלה, שהרי בכל שאר דברי מצוה אסור להכנס לבית הכסא, אך עם הציצית מותר (ג) ועל-כן מותר לכנס בציצית לבית הכסא (שולחן ערוך סימן כא סעיף ג') ואיתא שזה בחינת ומלכותו בכל משלה, הינו כנ"ל, כי הציצית הם בבחינת הכבוד עלינו, בחינת איה כנ"ל שמשם נמשך חיות אפלו למקומות המטנפים ועל-ידי זה בעצמו נכנעין כנ"ל, כי על-ידי בחינת ציצית שהם זכרון וסימן לזכר בהבורא יתברך שמו ושגם במקומות הנ"ל מושלת מלכותו יתברך, כי אין להם חיות אלא ממנו יתברך ועל-כן מחפשיין ומבקשיין בכל צד איה מקום כבודו כנ"ל, שזהו בעצמו בחינת ציצית, בחינת בראשית מאמר סתום שמשם חיותם כנ"ל נמצא, שחוזרים ומדקקין עצמן בעצם הקדושה שמשם היו מקבלים חיות וזהו הכנעתם זהו הכנעת הקליפות, מראים להם שהם כלום, כי כל חיותם רק מהסתרת הקדושה, כל חיות התאוות והעבירות, העצבות והמרה שחורה, הוא רק כשהקדושה נעלמת, וזה טעות, כשאתה מקבל תורת הצדיק, ויודע שיש שם קדושה, ומחפש איה, אזי מתבטלים הקלי', כי חיותם הוא רק מהסתרת הקדושה והעלמותה בתכלית ההסתרה, אבל תכף פשידעין [עיקר עבודת האדם הוא רק לציית לרבינו ולדעת' לחפש איה מקום כבודו, לא רק אתרוג יקר בסוכות, אלא לדעת ממש שה' נמצא גם כאן ואני ממליך את ה' בכל מצוה] שיש שם קדושה ומחפשיין ומבקשיין איה וכו' כנ"ל, אזי תכף חוזרין אל הקדושה והם נכנעין וזהו שמובא בספרים על הדין שמתר לכנס בציצית לבית הכסא שהוא בחינת ומלכותו בכל משלה, כי על-ידי הציצית שמשם נמשך חיות אפלו למקומות הנ"ל, ועל-כן מותר לכנס בהם לשם כנ"ל, כי על-ידי זה בעצמו נכנעין, כי מלכותו בכל משלה כנ"ל, על-כן ציצית היא מצוה שאין בגופה קדושה (מגילה נו) לעומת התפילין שיש בגופו קדושה וצריך גניזה, משא"כ ציצית אין בגופה קדושה, כי הם בבחי' מאמר סתום שהקדושה נעלמת ונסתרת שם כנ"ל: זהו המשכת של אור עליון ממאמר סתום באופן שאין בו קדושה.

הענין הזה שמתר להכנס לבית הכסא, עיקר המכוון הוא יסוד גדול שצריך לשים לב לזה, כי למעשה כל העולם הזה הוא סך הכל מקום מטונף אחד כמו בית הכסא גדול, אלא שהבעיה שאנשים לא מריחים את הריח הנכון, מה אתה מחפש, זה שום דבר, זה סתם בית כסא, הטומאה של בית הכסא נאחו באדם הרבה, תאוות אכילה, תאוות ניאוף, כל מציאות הגוף, זהו עיקר מציאות הקליפות.

ויש בית הכסא יותר גדול, בתי עבודה זרה, זה לפחות רואים שזה בית הכסא, בזה אנו מכניעים את הכח שלהם, את השקרים שלהם, אך אדם צריך גם להכניע את הבית הכסא של עצמו. להתחיל בכל יום מחדש לגלות את ההסתרה, גם שיש הרגשה שאין דרך לצאת מזה, ומלא חכמה/לאך, צריך ללמוד ואין חברותא, וכדו', ורק אם אני יבא לתפילה בזמן ואתפלל שעה וחצי שחרית, אז אני יהיה טוב, לפני כן אני לא בסדר, נכון שצריך, אבל למעשה, עכשיו תחפש את ה' במקום שלך, הן בכללי והן בפרטי, איך ה' נמצא בדצח"מ, ובמצוות שלי כאן, ואז אתה מכניע את כל הטומאה של בית הכסא של עוה"ז, עכשיו אתה יכול להתפלל, כי יצאת מהטומאה.

הרי שחייב להיות סוג קדושה כזאת שאין בגופה קדושה, שזה בעצם המחשבות של האדם הם מרמים את היצר הרע, וזה עיקר העצה. כי צריך להכניע אותם במקומם, לכן יכולים להכנס לעוה"ז בחי' בית הכסא עם כח הציצית שעניינו מצוה שאין בגופה קדושה. לתקנם במקומם.

סוד שעטנז - לא לקחת חיזוק ורוחני יחד עם העוונות, רק כשיש רצון לצאת משם ולחזור אל ה'

וזהו בחינת ציצית של צמר ופשתן שהם עקר הציצית, כהיום יש בגדים סינטטיים ומכותנה, אך בדורות קודמים עיקר הבגדים היו מצמר ופשתים, ויש בזה פלא, כי פשתן רומז על גבורות קשות, וצמר על מדות הרחמים, והם שתי קצוות הפוכות. (והיום כיון שאין לנו תכלת בוודאות אין כלאים בציצית, לכן עושים חוטי צמר לבגד צמר). כי עקר הציצית הם של צמר שהוא בחינת איה השוה לעולה כנ"ל, כי צמר כבשים הם בחינה עליונה מאד כנ"ל ופשתן הוא להפוך, כי פשתן הוא בחינת מדרגה התחתונה מאד, וכן בגשמיות קשה מאד לעשות חוטי פשתן, זה נקרע ומסובך כמו קלאטשע של האתרוגים, פשתן נקי ומעובר זה מאד יקר, כמו שכתוב בקין שהביא מן הגרוע, דהינו פשתן ומחמת זה בעצמו נעשה מפשתן גם כן ציצית, כי בפשתן שהוא מדרגה התחתונה שמשם יניקת החצונים בחינת קין, שם דייקא מלבש חיות גבוה מבחינה העליונה, דהינו בחינת מאמר סתום כנ"ל וזה מה שמתגלה בציצית, שגם הפשתן הנמוך מקבל חיות מהצמר, ממדות הרחמים העליונים, ולבטל כח הרע והחיצונים והקליפ' שיונקים ממאמר הסתום, כי הפשתן נכלל לגמרי. נמצא, שגם פשתן מקבל חיות מבחינת צמר שהוא בחינת מאמר סתום כנ"ל ועל-כן נעשה מהם גם כן ציצית שהם בחינת מאמר סתום כנ"ל

וזהו בחינת אסור שעטנז צמר ופשתן יחדיו, כי אף-על-פי שבאמת גם פשתן שמשם יניקת החצונים גם הם מקבלין חיות מבחינת צמר כנ"ל, עם כל זה עקר קבלתם הוא מן ההסתרה והעלמה, שהקדשה נעלמת ונסתרת שם בבחינת מאמר סתום כנ"ל, אבל אסור לגלות הקדשה שם שלא ליתן להם יניקה יותר מאד ח"ו, כי אסור להיות בעבירות וברביקות בה', הוא מהפך היוצרות, מה יהיה לו מזה, לא עוה"ז ולא עוה"ב, לכן צריך לצעוק לצאת משם, כי אסור להיות במקום הפשתן ולהשאיר את הרע של הפשתן ולהמשיך לשם צמר, רק לתקן את זה, ועל-כן אסור לחבר צמר עם פשתן, זהו פשוט מופלא בענין השעטנז, שלוקח את האור הגדול ומכניס לתוך המקום הנמוך שלא בדרך קדושה, כי כל הלבושים הם שמירת הנפש, לבושי הנשמה, ויש שתי סוגי שמירה, פשתן הוא לחבר את הירידה בחי' גוי גמור, כמו מצרים שלובשין פשתן רק, כי מאד חם שם, ושם מקום הרע גמור של כישוף, וצריך לחבר את הרע הגמור ולבטל אותו ע"י הצמר, אך שעטנז אסור, רק בנפרד, לעבוד על השבירה שלך ולצעוק שם איה, לחזור אל הקדושה, ואז ימשך כח הצמר ויכניע הרע של הפשתן, אך שעטנז היינו שאינו צועק איה, רק נשאר ברע, אז אסור כי צריך שהיה חיות של בחינת פשתן שמקבל מבחינת צמר בהסתרה והעלמה כנ"ל, אבל בציצית מתר כלאים, כשהיה לנו תכלת, שהוא חיבור השחור והלבן, אז אפשר לחבר ממש, להמשיך הצמר לתוך הפשתן, להכניע הרע ולבטלם כי אדרבה, על ידי ציצית נכנעין החצונים ונתגלה הקדשה שגם בחצונים היה חיות גבוה מאד ועל-כן מתר שם לערב צמר ופשתן יחדיו, כי באמת שניהם אחד שחיותם מבחינת מאמר סתום, שהוא בחינת ציצית כנ"ל, רק שלא במקום מצות ציצית כנ"ל שאז אין הכנעתם ויש להם שליטה עדין, על-כן צריך שלא לחבר צמר עם פשתן כנ"ל כדי שלא ליתן להם חיות יותר מדאי, כי

ליקוטי הלכות ח"א דף ל"ג - ל"ד הל' ציצית הלכה ב

צריך שיהיה חיותם בבחינת מאמר סתום, דהינו שבחינת צמר, שהוא בחינת איה, יהיה סתום ונעלם ונסתר מבחינת פשתן שממש יניקת החצונים, וזהו ענין הטעות הרק שיש טועים שגם עם העבירות הוא צריך להיות בשמחה, רח"ל, אבל במקום מצות ציצית שאז נכנעין החצונים כנ"ל, אזי חוזר פשתן עם הצמר ונתחברין יחדיו, כי שניהם בחינה אחת כנ"ל: פשט נפלא מאד בענין שעטנז, וגם לגבי מציאות האדם שלפעמים הוא ברע הגמור ואינו צועק איה, רק לוקח איזה ניגון וקונצים עושה את עצמו שמח, זהו איסור שעטנז, סתם מבלבל יוצרות, כי הוא מלא קושיות וריחוק מה', ונרמה לך שאתה לא יכול לצאת מהתאוות, ונפשך צמאה לה', ואתה גם לוקח קדושה, כי אתה מיואש, לכן אתה מחבר את התאוות ואת הקדושה ביחד, ועושה את עצמך שמח, לאן תגיע? הרי לא תוכל לדעת מה' ולבא לעונג רקדושה, והנפש נקרעת לגמרי, זהו איסור שעטנז, זה לא ילך לך.

לכן צריך להכניע קליפת עשיו וישמעאל, להוציא את הרע ממך, אם אינך מצליח, נו, תצעק איה, וה' יאיר לך שאתה כן נכלל בכבוד ה', ולא יהיה לך קושיות על דרך התורה, ותמצא את דרך האמת. כמו שמתגלה בזה המאמר.

הסליחה ומחילה שנמשך ביוה"כ הוא בכח צעקת איה מקום כבודו

ה' וזהו בחינת שמתעטפין ביום הכפור בטלית מבעוד יום. (שלחן ערוך סימן יח סעיף א' ברמ"א), כי כפרת יום הכפורים הסליחה והלבנונית, הוא בחינת ציצית לכן גם לובשים ציצית במעריב ריוה"כ שהם בחינת איה מקום כבודו שאומרים ביום הכפורים בכל הקדושות, כי יום הכפורים, שהוא בחינת כתר, בחינת איה, כי הבינה נכללת במדות הרחמים ונמשך סליחה ומחילה בחינת בראשית מאמר סתום שכולל כל היו"ד מאמרות, כי יום הכפורים כלליות יו"ד ימי תשובה, שהם בחינת יו"ד מאמרות. בראש השנה צועקים איה, צעקה גדולה מאד, בקול שופר מקרן של בהמה, אפי' שאין לנו שום דיבור בפה האדם, ובי' ימי תשובה בונים את י' מאמרות, עד שנתגלה הכבוד ביוה"כ ונמשך סליחה ומחילה, ולכן לובשים ציצית כל היום וזהו בעצמו בחינת התשובה והכפרה של יום הכפורים על ידי בחינת איה, על חטא על חטא, רבונו של עולם, אתה נמצא איתי גם לאחר כל החטאים האלה, נתת לי כח לחיות גם ככה, אהה, אני מחפש איה מקום כבודך, להכניע כל הרצונות להשי"ת, לדעת רק מכבוד ה'. אתה מחיה את כל הבריאה וגם אותי, אני לא רוצה את הרע, זהו צעקת איה. הרי שיוה"כ הוא ממש חיפוש איה של כל השנה. שעל ידי בחינה זו יוצאין ועולין מפל הקלפות ונתפריין כל העונות בבחינת איה השזה לעולה כנ"ל שנתגלה ביום הכפורים שאז נראה אפרו של יצחק לפני השם יתברך כמובא, דהינו בחינת ואיה השזה לעולה כנ"ל ומזה נמשך סליחה וכפרה לכל השנה, לכל ערב שבת ולכל יום, כי זהו עיקר החוותם שאנו נחתמים לחיים להתחיל תמיד מחדש לחפש איה מקום כבודו, כך מובן במ"א. וזהו אילו של יצחק, שנקרא איל שנעשה מהשה שצריך להיות תיש, שהוא בחי' יצחק הרומז על הדין והגבורה שמכסה על ה' שממתיקים אותו ע"י האיל, ואחר ההמתקה נקרא שה.

ועל-כן אז מתעטפין בציצית כל היום בלו, כי כל זה הוא בחינת ציצית שהם בחינת איה השזה לעולה כנ"ל. וזהו בחינת טלית של רצון שנתעטף השם יתברך וסדר י"ג מדות של רחמים לפני מלשה (ראש השנה יז), כשה' גילה מדות הרחמים אזי נתעטף בציצית, ובזה גילה לנו כח של ציצית, שיש בו המתקה ורחמים גדולים, ומזה נהיה כל התקוה של אדם אחר חטא העגל, וכן

המשכת סליחה לכל יום ויום, לחזור לה' בכח הרחמים כי הציצית הם בחינת איה ששם רחמים ורצון וכפרה, כמובא וכנ"ל:

השייכות של ציצית לק"ש, כי איה' מגלה אחדות ה' גם במקום נמוך

וְזֶהוּ בְּחִינַת שְׁקִבְעוּ פְרִשְׁת צִיצִית בְּקִרְיַאת שְׁמַע (עיין ברכות יב) פרשת ציצית אנו אומרים כרי לזכור ביציאת מצרים, וזה פלא מה שייך ציצית לק"ש, בשלמא מזוזה ותפילין נכתב בהם פרשת שמע, אך מה ענין ציצית לכאן? וגם לוקחין הציצית בשעת קריאת שמע (שלחן ערוך סימן כר סעיף ב'), פי זה עקר הקריאת שמע להודיע ולגלות כבוד מלכותו יתברך שזה עיקר עבודת האדם בעוה"ז לגלות כבוד ה' וזה בחינת שמע ישראל וכו' ובאחד ממליכין אותו למעלה ולמטה ובר' רוחות שזה בחינת מלא כל הארץ כבודו. ואנו מאריכין בר' דאחד שלא תדמה לריש ח"ו, פי כבודי לאחר לא אתן, כי אני יודע שבעבירות אין כבוד, בירידות אין כבוד, ורק בשביל זה אני עכשיו במצב שאני לא מרגיש כבוד ה', כי אני יודע מה עשיתי, אין כבוד, ועכשיו אני חותר וחוזר אל הכבוד.

והנה מאחר שמגלין שהשם אחד הוא ולא אחר, מעתה יפלא מאין מקבלין חיות בתי העבודה זרה וכדומה, למה יש עולם כזה? על-כן אנו אומרים תכף ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, לומר שמלכותו בכל משלה ומברך שם כבודו לעולם ועד אפלו בתחתית מדור הקלפות, הכל ה' מנהיג את זה רק שהם מקבלין מבחינת מאמר סתום כנ"ל

ענין אמירת 'ברוך שם' בחשאי

ועל-כן אומרים בחשאי, פי בודאי זהו סוד גדול מאד ואסור להרהר בזה הרבה, מפל שפן לדבר, הסוד הזה נאמר בכתבי האריז"ל, בסוד שבירת הכלים, כמובן לאלו שלומדים, אך רבינו בכל פעם שמדבר מדבר עמוק, אומר אסור לדבר אסור לדבר, כי אפי' מי שידוע סוד הדברים, אך כשמדובר למעלה למעשה, אינו יודע כלום, לכן אסור להרהר, אפי' שזה ממש תורה מסיני, כי כתבי האריז"ל זה תורה מסיני, וכתוב שם כל הסוד הזה, ומדוע אין להרהר ולדבר, אלא שכשארם רוצה להבין את הסוד, ולמה זה, זה אסור להרהר יותר ממה שכתוב בזה, כי המציאות הזאת כשעובר על האדם, אזי כל מה שהוא יודע זה לא שימושי, עיקר העצה רק תמימות ופשיטות ולחפש את האמת. פי זהו דבר נעלם ונסתר מאד, כמובא שם בדברי רבנו נ"י, וזהו בחינת ציקי קדרה תאמר יש לה גנאי לא תאמר וכו' (פסחים נו), משל לבת מלכה שהריחה שבשלו במטבח מאכל זול ופשוט, יש לזה ריח טוב, תאמר תביאו לי קצת, זה בושח, הרי לא חסר לה מטעמים, מבשלים לה כל יום ברוזים, בשר ודגים וכל מטעמים, ציקי קדרה זה בשביל העניים, אבל היא רוצה לטעום את זה, כך כביכול הקב"ה רוצה לטעום איך שממתיקים את הקליפות שהם ציקי קדרה, הינו שמרגישים קדשה גבוהה במקומות החזונים, בתוך הסתרה שבתוך הסתרה, שם מתגלה דעת גדול, בחינת ציקי קדרה שהוא מאכל מבשם, אך שהוא אצל אנשים נמוכים, וזהו, תאמר יש לה גנאי מה זה שייך לך לא תאמר יש לה צער, כמו כן אדם, שיאמר שה' נמצא איתי במצב שלי, זה ממש גנאי למלכו של עולם, כשתהיה תלמיד חכם וצדיק, אהיה איתך, אבל במציאות זה המקום שלי, ויש צער כשלא תביאנו, לכן אין מדברים מזה, פי אי אפשר לדבר בזה, פי בודאי הוא גנאי לומר שיש שם קדשה, לא מדברים מזה, כי קדושה זה תורה ועבודת ה', ולא נפילות וירידות. הבעש"ט גילה שבסוד

ליקוטי הלכות ח"א דף ל"ג - ל"ד הל' ציצית הלכה ב

הדעת מבררים גם המקומות האחרים, אך לא מדברים איך יש שם קדושה, מי שמדבר יכול ליפול מאד, ראיתי אנשים חכמים ובעלי חסידות, נכנסו לחקירות כאלה, וה' ירחם לאן נפלו מאד, לכן לא מדברים מזה, רק עושים למעשה מחפשים את ה'. זה עיקר העצה, לשבר את הנגה, כל מה שמבלבל, ומכסה, אני לא רוצה לדעת מזה, אפי' שיש כ"כ הרבה בלבולים, זה כלום, שביה"כ שמושך אותי, אבל זה שקר.

וְאִם לֹא תֹאמַר יֵשׁ לָהּ צַעַר, כִּי בְּיָדַי בְּאֵמֶת גַּם הֵן מְקַבְּלִין חַיּוֹת מִהַקְדָּשָׁה בְּנִ"ל וְעַל -בֶּן הַבְּיָאוּ לָהּ בַּחֲשָׁאֵי שֶׁבְּסוּד מְגַלִּין שְׁגָם הֵם מְקַבְּלִין חַיּוֹת מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ רַק הוּא בְּבַחֲיִינָת סוּד, בְּבַחֲיִינָת מֵאִמֶר סְתוּם בְּנִ"ל. זֶהוּ הַסּוּד, בְּלִי קְדוּשָׁה כֻּלָּל, אֵתָה רַחוּק, אֵךְ כִּשְׂאֵתָה צוּעֵק אִיָּה, אֵתָה קְרוֹב גַּם בַּמָּקוֹם הַזֶּה. וְזֶהוּ הַדְרָךְ שֶׁצָּרִיךְ לְהַתְנַהֵג תַּמִּיד, וְזֶהוּ שְׂמוּבָא שְׂאוּמְרִים בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וְעַד בַּחֲשָׁאֵי בַחֲשָׁאֵי, כִּי אֵי אִפְשֵׁר לֹאמֵר בַּקּוֹל, עַד הֵיכַן הַרְבֵּים מְגִיעִים שֶׁאֵנּוּ מִמְּלִיכִים אֵת ה' גַּם בַּמְּקוֹמוֹת כֹּאֲלֵה, ע"י שְׁחוּתֵרִים לַחֲפֵשׁ אוֹתוֹ גַּם שֵׁם כְּדֵי שֶׁלֹּא יִתְגַּבְּרוּ בְּנֵי הֵם, כִּי בְּאֵמֶת זֶה בְּעֵצְמוֹ הַכְּנַעְתָּם מֵהַ שְׂאֵנוּ יוֹדְעִין שֶׁהֵם מְקַבְּלִין חַיּוֹת מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ בְּנִ"ל כִּי בְּשִׁמְעַת יִשְׂרָאֵל אֵנוּ מִמְּשִׁיכִים אֵת הַמוֹחוּץ מַחֲדָשׁ, מֵתַגְלָה אַחֲרוֹת הַשֵּׁם, וְיֵשׁ חֶלֶק שֶׁאֵי אִפְשֵׁר לְהַמְשִׁיךְ מַחֲדָשׁ אֵת הַמוֹחוּץ הוּא חֶלֶק הַמַּלְכוּת, לְכֵן בְּבִרוּךְ שֵׁם, תּוֹחִילָה נִמְשָׁךְ מוֹחוּץ לְלֵאָה, שֶׁהֵם מֵתַגְלִים בְּלִימוּד הַתּוֹרָה, בַּמַּלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וְעַד, נִמְשָׁךְ קֶצֶת לְרַחֵל, לֹא הַמְשַׁכָּה לְגַמְרִי, שְׁזָהוּ סוּד בַּחֲשָׁאֵי, שִׁמְחַמֵּת פֶּחַד אֵין מִמְּשִׁיכִים מִמֶּשׁ הַמוֹחוּץ לְמַלְכוּת, כִּי הֵם עֲדִיין בַּקְּטָנוֹת, רַק בְּשִׁמּוֹנָה עֶשְׂרֵה נִבְנָה הַמוֹחוּץ בְּשִׁלְמוֹת. וְזֶהוּ עֵנִין הַחֲשָׁאֵי, הַגֵּם שְׁגָם בְּזֵה יֵשׁ הַמְשַׁכָּת הַמוֹחוּץ דְּלֵאָה, אֵךְ זֶה יִתְגַּלָּה בְּלִימוּד הַתּוֹרָה, כִּשְׂאֵינֶךְ לֹאמֵר, אֵין לֶךְ אֵת זֶה, בַּמַּלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וְעַד, מֵרַכִּינִים אֵת הַרָּאשׁ, לְהַאִיר קֶצֶת לְרַחֵל. וְזֶהוּ הַחַיּוֹת שֶׁלָּהֵם בְּשִׁקְט, בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וְעַד, הֵיינו שֶׁה' נִמְצָא בְּכָל מָקוֹם, כַּמ"שׁ הַבְּעַשׂוֹט שְׁזֶהוּ סוּד בְּרוּךְ שֵׁם, מוֹזַכֵּר פְּעִמִּים דְּבַרְבֵּי רַבֵּינוּ.

וְעַל-בֶּן אָנוּ צָרִיכִין לְשַׁמֵּר מֵהֵם שֶׁלֹּא יִתְגַּרוּ בְּנוּ מֵאַחַר שֶׁזֶה הַכְּנַעְתָּם (וְזֶהוּ שְׂמוּבָא שְׂבָרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וְעַד כִּנְגַד בַּחֲיִינָת נְגָה, הֵיינו בְּנִ"ל) וְעַל-בֶּן בְּיוֹם הַכְּפּוּרִים אוּמְרִים בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וְעַד בַּקּוֹל רָם, כִּי אֵז נִתְגַּלָּה בַּחֲיִינָת אִיָּה וְאֵז הוּא בְּאֵמֶת הַכְּנַעְתָּם כִּי כוֹלֵא שֶׁתָּא אֵיָת לִיָּה רָשׁוּ בַר מִיּוֹם הַכְּפּוּרִים וְאֵז נִתְפָּרִין כָּל הַעוֹנוֹת וְנִתְבַטְּלִין כָּל הַקְּלָפוֹת וְעַל-בֶּן אֵזִי מִפְּרָסְמִין בַּקּוֹל רָם בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וְעַד, דְּהֵיינו שֶׁקְדָּשְׁתוֹ יִתְבָּרַךְ מְבָרַךְ לְעוֹלָם אִפְלוּ בְּמִדּוֹר הַקְּלָפוֹת, כִּי גַם הֵם הֵיוּ מְקַבְּלִים חַיּוֹת מִמֶּנּוּ יִתְבָּרַךְ, וּמִזֶּה נִמְשָׁךְ סְלִיחָה וּמַחֲלָה, כִּי הַמַּלְכוּת בְּשִׁלְמוֹת, בְּסוּד נִקּוּדָה הַחֲמִשִּׁית שֶׁנִּשְׁלַמְתָּ, מֵהַ שֶׁבְּכָל הַשָּׁנָה לֹא נִתְקַנָּה כַךְ, כִּי עִקְשִׁיו אֵין זֶה גְּנָאֵי כָּלָל מֵאַחַר שֶׁנִּכְנְעוּ עֵתָה, כִּי בְּכָל הַשָּׁנָה הוּא גְּנָאֵי קֶצֶת, בְּבִיכּוֹל, לְדַבֵּר מִזֶּה בְּנִ"ל, אִבְּל עִקְשִׁיו שֶׁנִּכְנְעוּ מִפְּרָסְמִין בַּקּוֹל רָם בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וְעַד, דְּהֵיינו שְׁגָם שֵׁם מְבָרַךְ שֵׁם כְּבוֹדוֹ יִתְבָּרַךְ בְּנִ"ל וְעַל-בֶּן שִׁדְךָ צִיצִית לְקִרְיַת שְׁמַע, כִּי כָּל זֶה הוּא בַּחֲיִינָת צִיצִית בְּנִ"ל:

כֻּלָּל הַמֵּאמֵר הַזֶּה, כִּשְׁנִלְמַד אֵת זֶה יַחַד עִם הַהֲלָכָה הַזֹּאת, נֹזְכָה בְּעִיקָר לְקִיִּים לְעוֹבְדָא לְמַעֲשָׂה בַּכַּח הַצִּיצִית שֶׁאֵנוּ לוֹבְשִׁים כָּל הַיּוֹם, וְנִבְיִן עַד הֵיכַן הַרְבֵּים מְגִיעִים, וְכֻלּוֹל בְּזֵה כַח שֶׁל יוֹה"כ וְכֻלָּל שַׁבַּת קוֹדֵשׁ, וְלִילְךְ בְּתַמִּימוֹת, תַּמִּיד לְשַׁבֵּר מִצִּיאוֹת הַשֵּׁינָה, קִרְיֹת, דְּמִיּוֹנוֹת, וְרִיקְנוֹת, ע"י צַעֲקַת אִיָּה, רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, הֵרִי אֵתָה בּוֹדָאֵי נִמְצָא פֹה, זֶהוּ עֲבוּדָה גְּדוּלָּה מֵאֵד, מְלַבֵּד עֲבוּדֹת תּוֹרָה תְּפִילָּה תְּשׁוּבָה וְהַתְּבוֹדָרוֹת, יֵשׁ עֲבוּדָה לְהִיּוֹת קְרוֹב לָהּ, וְזֶה שִׁידְךָ מֵאֵד בְּקִימַת הַבּוֹקֵר

ליקוטי הלכות ח"א דף ל"ג - ל"ד הל' ציצית הלכה ב

כהכנה לתפילה, ושייך מאד במשך היום באמצע העבודה ומשא ומתן, אדם טרוד, תצעק איה. ההמשך לזה הוא שאתה כן מתחיל לעבוד למצוא את ה' בתוך איזה דבר, סור מרע עשה טוב, כי יש לזה המשך.

ה' יזכנו שנזכה לקיים את זה באמת ולזכות לסליחה ומחילה ולתקן את הכל אמן.